

PHẦN MỞ ĐẦU

CON ÁC MỘNG TÔI TỆ NHẤT

3 giờ chiều, ngày 12/06/2012

“Anh phải rời khỏi đây ngay lập tức!”

Tiếng cửa đánh sầm sau lưng khiến tôi giật mình, đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

“Xin lỗi. Nhưng anh phải rời khỏi đây ngay lập tức!” Giọng nói tiếp tục vang lên. “Chúng tôi sẽ đóng cửa trong vòng một tiếng nữa.” Một phụ nữ trong chiếc áo sơ mi ngắn tay màu hồng nhạt hét hải lao nhanh vào phòng.

“Chuyện gì vậy?” Tôi nhìn quanh quất. Tôi là người duy nhất còn lại trong phòng.

“Đang có bão tiến vào thành phố.” Cô dừng lại, hít một hơi thật sâu. “Tất cả các địa điểm công cộng đều được lệnh đóng cửa. Anh nên quay trở về nhà. Ngay !”

“Uh, Ok...” Tôi bối rối trước thông tin vừa nhận được. *Trời đánh còn tránh bữa ăn mà. Tôi thì giờ sao đây?*

“Hãy về nhà thật nhanh. Thời tiết này rất nguy hiểm.” Giọng nói của cô nhỏ nhẹ nhưng đầy cương quyết.

“Cảm ơn chị.” Tôi miễn cưỡng gật đầu.

Cô lao nhanh về phía cánh cửa nằm ở góc xa căn phòng, như cách đã tiến vào. Tôi thờ dài nhìn bữa ăn nghi ngút khói vừa được dọn ra. *Dành bỏ thôi*. Vợ vội tập vở, bút viết còn sót lại trên bàn, tôi uể oải đẩy cửa bước ra ngoài.

Bước chân ra khỏi tòa nhà của khoa Cơ khí, đại học Curtin, tôi lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề. Bầu trời đã chuyển sang màu xám xịt với những đám mây dày đặc cuộn cuộn quấn vào nhau. Những hạt mưa bị gió thổi tạt đi, hắt thẳng vào mặt tôi đau rất.

Kiểu thời tiết gì thế này?

Tôi ghi chặt chiếc áo khoác sát vào người. Những cơn gió liên tục gào thét như đang cố nhấc bổng tôi khỏi mặt đất. Lê từng bước chệnh choạng, tôi hướng về trạm xe buýt cạnh trường.

Sau mười phút đi bộ trong giá lạnh, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng, chuyến xe buýt số 34 hướng về nhà ga Cannington cũng xuất hiện.

Chưa bao giờ, đường phố trở nên vắng lặng như lúc này. Trên xe, những âm thanh rè rè phát ra từ chiếc radio bên cạnh người tài xế liên tục cập nhật về tình hình thời tiết. Nhìn ông cực kì căng thẳng.

Những hành khách khác, đa phần là sinh viên châu

Á, đang cắm cúi vào màn hình điện thoại. Dù đang ở trong tâm bão, nhưng nét mặt họ lại biểu lộ sự thích thú nhiều hơn là sợ hãi. Họ hào hứng nhắn tin, gọi điện cho người thân bàn tán về những gì đang xảy ra.

Tôi cũng muốn được gọi cho một ai đó.

Bất kỳ ai...

Chuyến xe buýt dừng tại nhà ga Cannington.

Tôi nhanh chân nhảy lên chuyến tàu điện vừa trở tới để đến trung tâm thành phố Perth. Chỗ ngồi cuối toa luôn là một lựa chọn tôi yêu thích. Vị trí này giúp tôi cảm thấy an toàn khi không phải đối mặt với quá nhiều người lạ. Tôi kéo mũ áo khoác che hết nửa khuôn mặt. Gần đó, những hành khách khác vẫn trò chuyện rôm rả về cơn bão. Không một ai tỏ ra hoảng sợ.

Đâu phải ai cũng có cơ hội ở giữa tâm bão như thế này.

Khoảng hai mươi phút sau, chuyến tàu dần chậm lại và tiến vào ga trung tâm.

Cửa xe điện mở ra. Tôi bàng hoàng trước những gì đang xảy ra trước mắt. Một cảnh tượng cực kì hỗn loạn. Hàng trăm người đang tập trung tại đây với vẻ mặt đầy lo lắng. Không gian trở nên lộn xộn với đủ các âm thanh hỗn tạp khác

nhau: tiếng người gọi nhau í ới, tiếng các chuyến tàu điện cót két khi vào bến, tiếng loa phát thanh không ngừng đưa ra các lời cảnh báo.

Sự căng thẳng bao trùm cả sân ga.

Dòng người liên tục di chuyển tới lui dọc theo đường ray. Họ chờ đợi chuyến xe về nhà.

Tại các cổng ra vào, hơn mười sĩ quan cảnh sát trong trang phục xanh đen đứng túc trực. Sự xuất hiện bất thường của họ càng khiến mọi người cảm thấy bất an. Ai cũng muốn thoát khỏi nơi này. Càng sớm, càng tốt.

Len lỏi trong biển người đặc quánh, tôi nhích từng bước một cho đến khi ra đến cổng. Những đám mây giờ đây đan vào nhau như những chiếc chăn len được đặt san sát, phủ kín cả bầu trời. Những con lốc thổi bụi tung mù mịt theo hình xoắn ốc trên đường. Xuyên qua làn gió, tôi hướng thẳng về khu nhà phía đối diện.

Đó là nơi tôi sinh sống trong suốt những tháng vừa qua.

“Mọi người có vẻ xôn xao nhỉ?” Tôi đẩy cửa bước vào và nói với anh chàng tiếp tân người Ireland.

“Uh, đang có một “cyclone” tiến vào thành phố. Cậu nên ở yên trong phòng thì hơn.”

“Cyclone? Đó là gì thế?” Lần đầu tiên tôi nghe đến từ này, lạ nhỉ?

“Oh, nó giống như một cơn lốc xoáy ngoài biển. Chỉ có điều, nó diễn ra trên đất liền.” Với chất giọng Ireland đặc trưng, anh cố giải thích.

“Nghe có vẻ nguy hiểm quá.” Tôi cười và chào anh trước khi lên phòng.

Nằm ngay khu trung tâm đông đúc, không khí bên ngoài ngôi nhà lúc nào cũng náo nhiệt. Mặc dù âm thanh từ tiếng động cơ xe, tiếng người trò chuyện đôi khi gây ra cảm giác khó chịu, nhưng sự ồn ào này lại là một trong những lí do khiến tôi lựa chọn sinh sống tại đây. Nó phần nào giúp tôi tạm vơi đi cảm giác trống trải trong lòng.

Thông qua ô cửa sổ, phần nổi liền duy nhất giữa căn phòng với thế giới bên ngoài, tôi ngắm nhìn dòng người hối hả lên xuống những chuyến xe. Tôi tưởng tượng câu chuyện về cuộc đời họ:

Một sinh viên châu Á, lưng đeo ba-lô, chạy thật nhanh để bắt kịp chuyến tàu vừa đến. Anh cố tranh thủ thời gian từng chút một để trở về nhà sau giờ làm thêm?

Một phụ nữ lớn tuổi người Đông Âu với mái tóc bạc

trắng và thân hình tròn trịa đang đứng tán gẫu cùng những người bạn. Tay họ cầm những chiếc túi vải chạt cứng. Một buổi mua sắm thỏa thích trong siêu thị vừa kết thúc?

Một doanh nhân trong bộ áo vest màu lông chuột được may đo cẩn thận ôm sát vào người đang rải những bước dài trên phố. Anh ta liên tục dõi nhìn vào chiếc đồng hồ sáng bóng trên tay. Một cuộc hẹn làm ăn? Một chuyến viếng thăm của người thân? Hay đơn giản, anh chỉ đang háo hức với chiếc đồng hồ mới?

Mỗi người đều có câu chuyện riêng. Phải chăng họ đang cố kể cho tôi thông qua việc xuất hiện tại bến xe này? Mỗi ngày?

Nghĩ như thế, phần nào giúp tôi voi bót đi cảm giác đơn độc.

Căn phòng nơi tôi sống rộng chừng 20m². Nó luôn toát lên một mùi đặc trưng với sự kết hợp giữa mùi rượu bia, thuốc lá, thức ăn thừa, nước tẩy rửa và thỉnh thoảng là nước hoa. Đặc biệt nhất trong số đó là mùi cơ thể của hơn mười sáu con người, đủ mọi quốc tịch, đang tề tụ tại đây.

Họ chọn căn phòng này làm điểm dừng chân vì nhiều lí do.

Có người đang trên đường thực hiện chuyến du lịch bụi. Họ chỉ ở đây một vài ngày, đủ để viếng thăm những địa điểm thú vị của thành phố.

Có người đã sống trong căn phòng này liên tục vài tháng.

Có người thì thoát ân, thoát hiện.

Tất cả cùng chen chúc trên những chiếc giường tầng được kê sát nhau nhằm tận dụng tối đa không gian trong phòng. Tôi may mắn chọn được một góc khuất cho riêng mình ở tầng trên. Điều này giúp tôi tránh được sự ồn ào của những người thường xuyên về trễ. Tuy nhiên, đêm nay, có lẽ đó không phải là mối bận tâm chính.

Leo lên chiếc giường tầng quen thuộc, tôi thả hồn mình trong những trang sách yêu thích. Đây luôn là khoảng thời gian tôi cảm thấy thư giãn sau một ngày dài di chuyển mệt mỏi.

Mọi người có vẻ nghiêm trọng quá... Chỉ là một cơn bão thôi mà. Tôi thầm nghĩ và lướt mắt trên những dòng chữ.

Thế nhưng, chỉ vài giờ sau đó, tôi nhận ra bản thân đã sai lầm như thế nào.

Một bài học mà tôi sẽ luôn ghi nhớ. Một khi người Úc cảnh báo về tình hình thời tiết, đó là lúc bạn nên hoảng sợ. Và

hãy hoảng sợ thật sự...

Đêm hôm ấy, không một ai trong căn phòng có thể giữ được sự bình tĩnh. Những tiếng sấm giạt đùng đùng bên ngoài như đang xé toạc màn đêm đầy mỏng manh. Cánh cửa sổ nối liền căn phòng với thế giới bên ngoài tưởng chừng như có thể vỡ tan bất kì lúc nào. May mà tôi đang nằm ở tầng một, chứ không phải tầng cao nhất.

Một số thanh niên trở nên kích động. Họ bắt đầu gào thét. Tôi phì cười. Dù vậy, trong thâm tâm, tôi lại thầm cảm ơn họ. Nhờ họ mà tôi cảm thấy an toàn. Nhờ họ mà tôi biết mình không lẻ loi trong căn phòng.

Thế nhưng, âm thanh đùa giỡn đó không kéo dài được lâu. Một cơn gió quật thẳng vào bên hông tòa nhà râm một tiếng khô khốc. Tất cả im bật. Mọi tiếng động dường như bị mất hút trong những tiếng u u của cơn bão. Căn phòng trở lại trạng thái yên tĩnh vốn có, như một sinh linh nhỏ bé chui rúc trong chần, chấp nhận đầu hàng trước sự vĩ đại của thiên nhiên.

"Tôi muốn về nhà. Tại sao tôi lại phải trải qua chuyện này chứ?"

Cảm giác hoang mang nhanh chóng lan khắp người.

Tôi nắm chặt tay cầu nguyện. *"Tôi không muốn sống như vậy nữa."* Hai mi mắt của tôi nhúu lại.

"Đã hơn 11 giờ tôi rồi nhỉ?"

Cảnh vật chung quanh bắt đầu mờ dần. Màu đen lấp loáng của căn phòng nhường chỗ cho một sắc đen hoàn toàn khác. Một sắc đen tuyệt đối.

"Ngày mai, tôi sẽ khác..." Tôi cố ngăn cơn buồn ngủ đang ập đến...

"Không được ngủ. Mày có thể không tỉnh lại."

"Tôi mệt quá rồi..."

"Không..."

"Làm ơn đi..."

"Không..."

"Ngày mai sẽ khác mà..."

"Uh, nếu như còn có ngày mai..."

...

***

Ánh nắng chói chang hắt vào trong khoang máy bay đưa tôi trở về với thực tại.

"Cuối cùng, tôi cũng về đến nhà..."

24/06/2012, gần hai tuần sau đêm mưa bão đáng nhớ, tôi bước xuống sân bay Tân Sơn Nhất với biết bao ngổn

ngang trong lòng. Đẩy chiếc xe hành lí với hai thùng giấy được gói ghém vụng về, tất cả những gì còn sót lại sau chuyến hành trình, tôi bị chặn lại bởi một nữ nhân viên hải quan.

“Anh từ đâu về Việt Nam?”

“Singapore. Có chuyện gì vậy chị?” (Tôi quá cảnh tại Singapore khi từ Úc trở về).

Dường như lời lẽ yếu đuối của tôi không đến được tai cô ấy. Ngay lập tức, cô gọi thêm hai đồng nghiệp nam tiến đến để hộ tống tôi thẳng đến chỗ đón taxi.

Lúc ấy, tôi cũng không hiểu lí do tại sao mình lại được quan tâm đặc biệt như vậy. Mãi cho đến tận sáu tháng sau đó, mẹ tôi mới tiết lộ một bí mật quan trọng khiến cho sự việc trở nên dễ hiểu hơn rất nhiều.

“Ngày con về Việt Nam, nhìn con tiêu tụy như vừa đi kinh tế mới chứ không phải đi nước ngoài. Tóc tai thì cắt lờm chờm, mặt thì ồm và đen sạm đi. Nhìn con y như đang buồn lậu với hai thùng giấy đó nên người ta để ý là phải. Lúc đó mẹ không nói vì sợ làm con buồn...”

Đúng là trái tim của người mẹ luôn thấu hiểu con mình.

Chiếc taxi lăn bánh trên con đường Lê Văn Sĩ. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì sắp được trở về ngôi nhà ấm áp, trở về

với chiếc giường quen thuộc. Song, đó không phải là cảm xúc duy nhất. Lòng tôi đau thắt lại khi nghĩ đến cảnh tượng phải đối mặt với bố mẹ.

Tôi đã kết thúc chuyến du học mà mình từng sống chết xin đi cho bằng được. Đây bất ngờ. Như cái cách nó bắt đầu.

Chiếc xe dừng lại tại một ngã ba sầm uất tại trung tâm quận ba. Hai tay tôi khệ nệ khiêng hai thùng hành lí đặt xuống mặt đường.

Tôi đẩy cửa bước vào nhà.

Bao cảm xúc chợt vỡ òa khi được nhìn thấy những khuôn mặt thân thương. Mắt tôi cay xè đi. Hơi thở bắt đầu mất kiểm soát. Cố gắng kìm nén để ngăn những giọt nước mắt đang chực chờ tuôn trào, tôi hít một hơi thật sâu để có thể nói rõ ràng.

“Con về rồi...”

***

Những ngày sau đó, tôi chỉ biết vui mình trong chiếc chăn ấm áp. Lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy bình yên như thế. Tôi hiếm khi bước chân ra khỏi nhà. Phần lớn thời gian, tôi nằm trên giường và để mình trôi theo những giấc mơ.

Đã bao giờ bạn rơi vào tình trạng tương tự? Có phải khi

buôn, chúng ta lại có xu hướng ngủ nhiều hơn mức cần thiết?

Phải chăng, khi ngủ, tôi sẽ trốn tránh được những suy nghĩ không mong muốn? Hoặc bằng một cách nào đó, giấc ngủ có thể giúp tôi trở nên dịu lại? Không rõ bao nhiêu phần trăm những điều trên là sự thật, nhưng ngủ là điều duy nhất tôi muốn làm.

Tôi đã ngủ rất nhiều.

Tôi không dám ra ngoài để đương đầu với một thực tế là tôi không còn lại bất kì điều gì cho riêng mình.

Không tiền.

Không nghề nghiệp.

Không định hướng.

Không bạn bè.

Không có cả phương tiện đi lại.

Thứ duy nhất mà tôi “sở hữu” lúc lại chính là món nợ 400 triệu đã mượn cho chuyến du học. Đối diện trước thực tế ấy, tôi chỉ biết thu mình trốn tránh và tìm sự bình yên trong những giấc mơ. Mơ trở thành thú giải trí duy nhất mà tôi có.

Nó không phán xét. Nó không tốn kém. Nó không có bất kì giới hạn nào. Tôi có thể tái hiện rõ ràng từng chi tiết của giấc mơ mỗi khi thức dậy. Tôi cảm thấy cực kỳ thích thú trước trải nghiệm này.

Mỗi khi thức dậy (trong giấc mơ), tôi xuất hiện ở một nơi khác. Mỗi khi thức dậy (trong giấc mơ), tôi trở thành một con người khác.

Giấc mơ đưa tôi đến những điều kì diệu. Lạ lùng thay, tôi cảm thấy mình thuộc về nơi đó. Cuộc sống của tôi cứ trôi qua từng ngày, từng ngày như thế. Trong hai tuần đầu tiên, tôi trở nên chìm đắm trong những giấc mơ và bắt đầu đánh mất cuộc sống thực tại.

Tôi có thể thức dậy trong mơ, trở thành con người khác. Liệu tôi có thể thức dậy thật sự, trở thành một con người khác?

Từ chỗ là chốn trú ẩn an toàn,
những giấc mơ bắt đầu trở thành những con ác mộng
tồi tệ nhất....

Tôi muốn thức dậy,
nhưng không biết làm thế nào...
Tôi muốn cuộc sống khác đi,
nhưng không một dấu hiệu cho thấy nó sẽ thay đổi...
Đó là một khoảng thời gian rất dài...

VỀ TÁC GIẢ

Đặng Quốc Bảo, tác giả tựa sách về hành trình theo đuổi ước mơ và lựa chọn công việc mơ ước - Thức dậy và Mơ đi. Nguyên Chuyên Viên Phát Triển Năng Lực Tổ Chức của Dale Carnegie Việt Nam. Thành viên sáng lập của Miha Bakery và hệ thống Vitaminvanphong.com

Anh nguyên là Chủ tịch CLB Diễn thuyết Sài Gòn, một sân chơi dành cho các thành viên yêu thích lĩnh vực diễn thuyết và mong muốn phát triển kỹ năng nói trước công chúng.

Để nhận miễn phí bộ ebook Thức Dậy và Mơ Đi, cùng những cập nhật mới nhất về kỹ năng trình bày và kỹ năng sáng tác, hãy truy cập trang web:

www.thucdayvamodi.com